

дове и заледенъ снѣгъ съ наклонъ до 50 град. За да преминатъ наклона, покритъ съ дебелъ снѣгъ, трѣбвало да издѣлбаватъ дупки за краката.

На третия день се извила голѣма снѣжна буря, която върлувала три денонощия. Експедицията трѣбвало да спре посрѣдъ виелицитѣ.

Презъ всички тия дни експедицията напредвала съ по 300 м. на день. Младитѣ и здрави завоеватели, понасяли съ твърдостъ всички мъчности. Температурата била 35° подъ нулата. Отъ всички 13 завоеватели изкачили се на височина 6000 м. 11 души.

На 29 августъ експедицията продължила изкачването безъ раници и торби, като смѣтали да изминатъ последнитѣ 500 метра безъ престой. Но изглежда, че водачътъ не е познавалъ добре силитѣ на другаритѣ си и не пресмѣтналъ точно разстоянието. Оставали само 127 метра до върха. Половината отъ групата се почувствувала толкова изморена, че било вече немислимо да продължи изкачването. Освенъ това страхували се, че голѣмия студъ ще замрази краката имъ.

Ето какво разказва по-нататѣкъ водачътъ на експедицията Н. Криленко.

— Азъ бѣхъ далъ обещание на правителството, че експедицията нѣма да даде жертви и затова решихъ да не отиваме по-далечъ. Пъкъ и следъ като бѣхме изминали 7000 м., останалитѣ 127 м. нѣмаха вече особно значение. А времето, както винаги следъ обѣдъ, се разваляше.

Хвърлихме погледъ надолу. Предъ очитѣ ни се откри чудна гледка. Тя бѣ толкова хубава, че ни накара да забравимъ всички трудности въ изкачването. Въ далечината се очертаватъ красивитѣ